

श्रीशं वंदे.

भारतधर्मसभावृत्त । परिसा देउनियां चित्त ॥ध्रुवपदा॥
मुंबापुरि पद्वण हें धन्य । भारतीं न यासम तें अन्य ॥
उदया आलें भारतपुण्य । यास्तव सुमनीं ये सौजन्य ॥
कीं धर्मातें आलें दैन्य । ह्यणुनि होय मति स्वधर्मजन्य ॥
असा, धर्म आपला पुरातन । आजवरी राहिला चिरंतन ॥
आर्यांचा जो जनक सनातन । कोण कुजन या ह्यणेल तात ना ॥
त्याची ग्लानी जेव्हां होई । ईश तई अवतारहि घेई ॥
सांप्रत त्यातें ग्लानी येई । ती दवडांया परिषद झाली ॥
शकं अठराशें अठरा सालीं । मधुमासाची असुनि काहली ॥
मंडळि एथें जमा जाहली । चैत्र वद्यांतिल ही षष्ठी ॥
श्रीकृष्णागाराच्या पृष्ठीं । सुतोषवाया भारतसृष्ठी ॥
भृगुदिनिं केली सुसभा स्थापन । हींत बैसलां सर्व आपण ॥
गमे सभा जणु विजयस्यंदन । त्यावरि सारथि देवकिनंदन ॥
त्या श्रीगोस्वामीतें वंदन । करितों आह्मी त्यांचे नंदन ॥

सज्ज करुनिया भाक्तिस्यंदन । अधर्मारिवरि करण्या कंदन ॥
 रक्षाया धर्माचें बंधन । रथीं आपला आत्मा अर्जुन ॥
 सदाचार हनुमानहि गर्जुन । बुभुःकार करि अनीति वर्जुन ॥
 वेद चार ह्या अश्वं सज्जुन । चार उपांगे चक्रे लावुन ॥
 सदाचार हा शंख वाजवुन । सिद्ध जाहलें शुक्रवार दिनि ॥
 स्वागत मंडलाध्यक्ष होउनि । श्री जीवनजी राज समर्थ ॥
 प्रेमें वदती तो परमार्थ । ज्यांनीं सभेस दिवला अर्थ ॥
 शत मुद्रांचा प्रेमेंकरुनी । ह्यणुनि सभा आठवी उपकृती ॥
 धन्य धन्य हे स्वामी सुकृती । मग ते दिवाण वदती मिष्ट ॥
 मणिभाई सन्नामें श्रेष्ठ । धर्मबीज जें बहु उत्कृष्ट ॥
 शरीर जमिनींमधीं रुजविलें । त्यांनीं येथें भाषण केलें ॥
 पवित्र गीतेसम सद्बचनीं । गोस्वामी श्रीकृष्णमुखानें ॥
 ऐकुनि झालें तुष्ट सुखानें । त्यांतिल लक्षांशाचा अंश ॥
 करितों श्रुत सुष्ट जनास । कीं मज आपण मुख्य योजिलें ॥
 याजमुळें मजवरी आपले । आभाराचें झालें ओझें ॥
 आतां परिसा भाषण माझें । धर्म आपल्या कार्मीं येई ॥
 धर्म आपली भागिनी आई । धर्म पिता हा धर्मचि आई ॥
 स्त्रीपुत्रादिक कोणी नाहीं । यास्तव शरीर स्वस्थ जोंवर ॥

जरा राहिली जोंवरिं दूर । अंगीं शक्ती करि फुरफूर ॥
न होय जीवित चकनाचूर । तोंवरि तरणोपाय करावा ॥
स्वधर्म आपण मनीं धरावा । नाहिं तरी मग व्यर्थचि कष्ट ॥
दृष्टांताची ऐका गोष्ट । अग्नि लागला गेहा खूप ॥
खणायास मग धावें कूप । व्यर्थ होय मग त्याचा हूप ॥
मनुष्य ह्मणतें हें घर माझें । वस्त्रपात्र धनकांचन माझें ॥
यापरि 'मे मे' वदनें करुनी । मानव हा अजरूप होऊनी ॥
वृकरूपी तो काल येऊनी । जाई त्याचा प्राण घेऊनी ॥
नाना स्थलचें नानाविध जल । एक त्यापरी सुभक्ति सोज्वल ॥
भक्तिस्तव जरि जनलोकांनीं । केली निंदा ऐका कार्नी ॥
दुर्जन मातेहुन उपकारी । समजावा तो परोपकारी ॥
धर्म आपला फार श्रेष्ठ । दशाविध त्याचे प्रकार इष्ट ॥
क्षमां दया शम इंद्रियनिग्रह । कामीं क्रोधीं लोभीं विग्रह ॥
विद्या, सत्या वरितो आग्रह । आस्तिक मति सत्याचा तो ग्रह ॥
बुद्धि मनातें स्वाधिन केलें । जहदजहल्लक्षणा जाणिलें ॥
जन्ममरण हें दूर झोंकिलें । तईच नरतनुसार्थिक झालें ॥
मते शैववैष्णवादि नाना । करोत जागीं व्यर्थ भांडणा ॥
परि सर्वांचा ईश्वर एक । असोत देशीं पंथ अनेक ॥

सज्जन करिती मनीं विवेक । श्री अध्यक्ष यापरि वदले ॥
 राव बहादुर मग ते आले । उपनामाचे असती पितळे ॥
 विषयनियामक मंडळि नेमिली । नामें त्यांचीं वाचुन दाविली ॥
 भृगुदिनिं यापरि वार्ता झाली । संक्षेपानें सुजनां कथिली ॥
 नंतर मंदादिनीं ही मंडळी । जमली त्यांची सर्व आवली ॥
 मग तो आला विषयाचे पहिला । कीं धर्माचा बंध सूटला ॥
 नीतीचा संबंध खूटला । दुसरा यातें उपाय केला ॥
 त्वरित पाहिजे ह्मणून आणिला । दिवाण बहादुर मणिभाई ॥
 ज्यांनीं केली खरी नवाई । परमार्थी सद्बुद्धि सवाई ॥
 स्वतां पाहिली नसे अवाई । नंतर येती ते नारायण ॥
 शास्त्री ज्यांचें बहु पारायण । त्यांनी दिधलें त्या अनुमोदन ॥
 येती घमंडे नंतर बोवा । लाभ त्यांनीं जनांस द्यावा ॥
 भाषणयोगें संतुष्ट जनांस । गोड वाटले कानमनांस ॥
 ह्मणुनि पात्र हे त्या नमनास । नंतर येती मंगळदास ॥
 त्यानंतर ते खासगिवाले । महाजनहि त्या मागुनि आले ॥
 तोषविलें मग माणिकलालें । प्रथम होति ते पाय बांधले ॥
 स्वतां मोकळे नंतर केले । भाषण तें कळकळिचें झालें ॥
 पारितोषकाहि सभेस दिधलें । पंचविंशति मुद्रा अर्पण ॥

कस्तूनि केला विषय विपूर्ण । नंतर येई दुसरा तूर्ण ॥
विश्वनाथ प्रभुराम यावरी । ब्रोलुनि येती देव त्यावरी ॥
नाम त्यासी तें गोविंद । तोषविला हा त्यांनीं वृंद ॥
वकीलिचा तो विसरुनि फंद । परमार्थाचा लागे छंद ॥
केली पूर्वी फार वकीली । तदुपरि गृहधनद्वारा केली ॥
परमार्थी सदबुद्धि भुकेली । देव उपाख्या सत्याचि केली ॥
शंकरशास्त्री सोमण आले । त्यांनीं भाषण एथें केलें ॥
संस्कृतामधीं स्वतां बोलले । पुण्यपत्तनस्थहि उमराव ॥
येति भाषणा धरुनि हाव । मग ते लिमये आत्माराम ॥
भाषण ज्यांचें दे आराम । शनीवारचें संपे काम ॥
दोन दिवस हे जाति ललाम । रविदिनिं सभेंत विषय येति ते ॥
कथितों सर्वा सुजन संमते । आर्यवैद्यका द्यावा असरा ॥
येइ पुढें तो विषयचि तिसरा । मद्यप्राशन निंद्य सर्वथा ॥
येत विषय ह्या सभेंत चवथा । गोरक्षण हा विषय पांचवा ॥
सभेस वदतो मनीं सांचवा । सभोद्देश हा विषय सहावा ॥
तिसरा सभेंत आणिति ज्यास । प्रभुरामजी सुनाम त्यास
त्यांनीं त्यातें सुगौरवेलें । शंकर दाजी शास्त्री आले ॥
त्यांनीं ह्यावरि भाषण केलें । मणिशंकरजी नंतर आले ॥

वासुदेव आचार्य बोलले । पोपट प्रभु रामाची सुकृति ॥
 वैद्यकलामय झाली यन्मति । दिनुकर शास्त्री दूर्वालती ॥
 ओक धुळ्याचे मग ते वदती । मद्यप्राशन फार हानिकर ॥
 आणिति नाना ते कानिट्कर । वदति मद्यप्या कान नीट कर ॥
 पारख देई त्यांना निजकर । लक्ष्मणदासहि वदले त्यावर ॥
 इंग्लिश विद्येमधले पंडित । थोर पदाचे गुणगणमंडित ॥
 महादेवसुत ते शिवराम । वचन जयाचें दे आराम ॥
 त्यांनीं केलें उत्तम भाषण । निंद्य असें हें मद्यप्राशन ॥
 हें होउनि हा विषयचि पूर्ण । नंतर येई तें गौरक्षण ॥
 जें अस्मच्छक्तीचें पोषण । अशा सुगोमातेची भक्ती ॥
 रक्षुनि वाढाया निजशक्ती । विषय सभेला सुजन दाविती ॥
 गणपत दलसाराम बोलती । बाळकृष्ण त्या संमत देती ॥
 पंडित जगनारायण वदती । येती मग शिवराम साधले ॥
 वक्तृत्वहि ज्या पूर्ण साधलें । प्रसंगि नच कोणास बांधलें ॥
 झाली विषयाची निवृत्ती । पंचविषय हे एथें संपति ॥
 नेत्रिं पहावा विषय सहावा । ज्याचा आमुच्या मनांत धांवा ॥
 सभोदेंश हे जनास कळवा । मनोवृत्तिही त्यांची वळवा ॥
 विकल्प त्यांच्या मनचा पळवा । पुढें आणिती पितळे खास ॥

रावबहादुर पदवी त्यांस । टेका देती पागे ज्यास ॥
 नंतर ते मनमोहनदास । विषय यापरी सर्व संपले ॥
 सन्मानार्थीं बहुत बोलले । गायन, वादन बाळकें केलें ॥
 अनेक परिनें सुगौरवीलें । उत्साहें बहू कार्य साधलें ॥
 जें सभ्यांनीं सुमान्य केलें । काल श्रमाला मुळीं न गणिलें ॥
 श्रीमद्देवकिनंदन राज । त्यांशीं उत्कंठेनें आज ॥
 बोळवुनी बहू केलें काज । सर्वांनीं उत्सवा सजविलें ॥
 तनुमनधन हें अर्पण केलें । योग्य जनांनां मान्य झाहलें ॥
 आभारी जन ज्यांचे झाले । त्यांचो नामें परिसा आतां ॥
 देउनि आपण एथें चित्ता । धर्मरीतिचा दाविति कित्ता ॥
 श्रीमद्देवकिनंदनचरणीं । साष्टांग प्रणिपात करूनी ॥
 महाराज श्री जीवनजी । पंडितवर कवि गट्टुलालजी ॥
 भारतमार्तंड पदवी ज्यांसी ॥ महामहोपाध्याय सुवर्य ॥
 झळकीकर ते भीमाचार्य । त्यापरि बोडस हे गुरुवर्य ॥
 रावबहादूर मणीभाईचे । गाडगिळांचे आभाराचें ॥
 ओझें झालें बहुत दिसांचें । पुनरुज्जीवन बहु दिवसांचें ॥
 माना उपकारा पितळ्यांचें । येउनि मनांत आह्यां नेत्री ॥
 पदें दाविती शंकर शास्त्री । तसे सोहनी दुसरे मंत्री ॥

वास जयांचा माहुलि क्षेत्रीं । पहा घमंडे स्वकीय नेत्रीं ॥
 कीर्ति जयांची वार्तापत्रीं । फुलकर वेलणकर या मित्रीं ॥
 केले श्रम त्या पुण्यक्षेत्रीं । गणपेशव भिवाजी नाइक ॥
 ज्यासी वदती जी. बी. नाइक । पुण्य नगरचे असति स्थाइक ॥
 त्यांनीं करुनि श्रम ते कायिक । पंखे सभेस बहु पुरविले ॥
 अध्यक्षाना घड्याळ दिधलें । यास्तव त्यांची होय उपकृति ॥
 असून ज्यांतें बहु श्रीमंती । त्रिभुवनदासांची ही मूर्ती ॥
 ह्या कार्मीं ते कर फुरफुरती । परिषदकार्यां श्रम बहु करिति ॥
 प्रतिनिधि लोकां स्वयें निमंत्रिति । ठेवा अक्षय अशचि प्रीती ॥
 असो सभेची वाढो ख्याती । सभेस जे मुद्रिका अर्पिती ॥
 त्यांची तशीच होय उपकृति । असो सभा ही हो यशवंत ॥
 दिवसेंदिवस ही बळवंत । खंडूजी सुत हा बळवंत ॥
 यापरि परिषदवर्णन करित । ईश्वरचरणीं मस्तक धरित ॥
 विद्वानांच्या चरणां चूरित । कटिबंधातें या संपवित ॥
 परिसा देउनियां चित्त । भारतधर्मस भावृत्त ॥ १ ॥

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to blurring and low contrast.

A small, dark, handwritten mark or symbol located in the upper-middle section of the page.

सूचना.

सनातन भारतधर्म परिषदेच्या पहिल्या वर्षाच्या हकीकतीचे पुस्तक (रिपोर्ट) तयार होत आहे ते लौक-रच छापून सर्वास मिळेल, त्याची काय किंमत ठेवण्यांत येईल वगैरे खुलासा नंतर प्रसिद्ध करण्यांत येईल.

२. महापरिषदेत पसंत झालेल्या ठरावाचे बाब-तीत ज्या कोणास कांहीं माहिती पाठविणे असेल, मदत करणे असेल किंवा सूचना करणे असतील, त्यांनी खालील ठिकाणी पत्रव्यवहार करावा.

३. महापरिषदेच्या पुस्तकालयास धर्मसंबंधी वगैरे ग्रंथ किंवा पुस्तके वगैरे पाठविणारांनीही तूर्त ती खालील ठिकाणीच पाठवावी.

शंकर दाजी शास्त्री पदे.

नारायण रामचंद्र सोहनी.

विश्वनाथ प्रभुराम वैद्य, बी. ए.

प्र. का. मंत्री.

मंगळदास जमनादास,

सहकारी मंत्री.

ठिकाणा-मुंबई, नवा नागपाडा, आर्यभिक्षक कचेरी.